

1. VÝKLAD POJMOV

1.1 Európsky zatykač vydaný na základe vnútroštátneho aktu o vznesení obvinenia – pojem „zatykač alebo iné vykonateľné justičné rozhodnutie s rovnakým účinkom“ – neexistencia vnútroštátneho zatykača

čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 písm. c) rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV o európskom zatykači

§ 3 písm. d) zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatykačom rozkaze

1. Článok 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi sa má vykladať v tom zmysle, že postavenie „justičného orgánu vydávajúceho zatykač“ v zmysle tohto ustanovenia nezávisí od existencie súdneho preskúmania rozhodnutia o vydaní európskeho zatykača a vnútroštátneho rozhodnutia, na ktorom je tento európsky zatykač založený.

2. Článok 8 ods. 1 písm. c) rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV o európskom zatykači sa má vykladať v tom zmysle, že európsky zatykač je potrebné považovať za neplatný, pokiaľ sa nezakladá na „vnútroštátnom zatykači alebo inom vykonateľnom justičnom rozhodnutí s rovnakým účinkom“ v zmysle tohto ustanovenia. Tento pojem sa vzťahuje na vnútroštátne opatrenia prijaté justičným orgánom na účely vypátrania a zatknutia trestne stíhanej osoby s cieľom predviesť ju na súd na účely vykonania úkonov trestného konania. Prináleží vnútroštátnemu súdu, aby overil, či taký vnútroštátny akt o vznesení obvinenia, ako je ten, na ktorom sa zakladá európsky zatykač, o ktorý ide vo veci samej, má také právne účinky.

3. Ak právna úprava členského štátu vydávajúceho zatykač neobsahuje ustanovenia upravujúce súdny prostriedok nápravy na účely preskúmania podmienok, za ktorých bol európsky zatykač vydaný orgánom, ktorý, hoci sa podieľa na výkone spravodlivosti v tomto členskom štáte, nie je sám súdom, má sa rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV o európskom zatykači s prihliadnutím na právo na účinnú súdnu ochranu zaručené v čl. 47 Charty základných práv EÚ vykladať v tom zmysle, že povoľuje vnútroštátnemu súdu rozhodujúcemu o opravnom prostriedku, ktorým sa napáda zákonnosť ponechania vo vyšetrovacej väzbe osoby odovzdanej z titulu európskeho zatykača vydaného na základe vnútroštátneho aktu, ktorý nemožno kvalifikovať ako „vnútroštátny zatykač alebo iné vykonateľné justičné rozhodnutie s rovnakým účinkom“ v zmysle čl. 8 ods. 1 písm. c) tohto rámcového rozhodnutia, a v rámci ktorého je uplatnený dôvod založený na neplatnosti tohto európskeho zatykača podľa práva EÚ, aby vyhlásil, že má právomoc na vykonanie takéhoto preskúmania platnosti.

Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV o európskom zatykači, s prihliadnutím na právo na účinnú justičnú ochranu zaručené v čl. 47 Charty základných práv EÚ, sa má vykladať v tom zmysle, že nevyžadujú, aby konštatovanie vnútroštátneho súdu, že dotknutý európsky zatykač bol vydaný v rozpore s čl. 8 ods. 1 písm. c) tohto rámcového rozhodnutia, pretože sa nezakladá na „*vnútroštátnom zatykači alebo inom vykonateľnom justičnom rozhodnutí s rovnakým účinkom*“ v zmysle tohto ustanovenia, malo za následok prepustenie osoby vzatej do vyšetrovacej väzby po tom, čo ju vykonávajúci členský štát odovzdal členskému štátu vydávajúcemu zatykač. Prináleží teda vnútroštátnemu súdu, aby v súlade so svojím vnútroštátnym právom rozhodol, aké dôsledky môže mať neexistencia takého vnútroštátneho aktu ako právneho základu dotknutého európskeho zatykača na rozhodnutie ponechať alebo neponechať obvineného vo vyšetrovacej väzbe.

(rozsudok Súdneho dvora EÚ z 13. januára 2021 vo veci C-414/20 PPU, M. M.)

Z rozhodnutia

Návrh na začatie konania

Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 písm. c) RR o EZR, ako aj čl. 47 Charty základných práv EÚ.

Tento návrh bol podaný v trestnom konaní začatom proti M. M., v ktorom je na podporu návrhu na preskúmanie opatrenia o vzatí M. M. do vyšetrovacej väzby napadnutá platnosť EZR, ktorý bol na neho vydaný.

Skutkový stav a prejudiciálne otázky

Pre účasť v zločineckej organizácii obchodujúcej s drogami bolo v Bulharsku začaté trestné konanie proti 41 obvineným. 16 z nich, vrátane obvineného M. M., bolo na úteku. Uznesením z 8. augusta 2019, prijatým podľa § 71 bulharského trestného poriadku (*Nakazatelnо процесуален кодекс*), vyšetrovací orgán vyhlásil pátranie po M. M. na účely jeho predvedenia na policajný orgán. Toto uznesenie, ktoré vydal policajný vyšetrovateľ, nebolo nikdy skutočne vykonané.

Vyšetrovací orgán uznesením z 9. augusta 2019 so súhlasom prokurátora obvinil M. M. z účasti v zločineckej organizácii obchodujúcej s drogami. Keďže M. M. bol na úteku, toto uznesenie, ktorého právnym následkom podľa vnútroštátneho súdu nemalo byť jeho zadržanie, ale jeho cieľom bolo iba oboznámiť ho s obvineniami proti nemu, bolo doručené iba jeho advokátovi ustanovenému *ex offiо* (*ex offiо* znamená z úradnej moci – *pozn. editora*). Dňa 16. januára 2020 vydal prokurátor EZR na M. M. V kolónke týkajúcej sa „*rozhodnutia, z ktorého zatykač vychádza*,“ sa v bode 1, nazvanom „*zatykač alebo justičné rozhodnutie s rovnakým účinkom*“, uvádza iba uznesenie z 9. augusta 2019, ktorým bolo proti M. M. vznesené obvinenie. Dňa 25. marca 2020 bola vec predložená vnútroštátnemu súdu na účely meritórneho preskúmania.

Prokurátor podal 16. apríla 2020 návrh, aby osoby, ktoré boli na úteku, vrátane M. M., boli vzaté do vyšetrovacej väzby. Na verejnom pojednávaní, ktoré sa konalo

2. SANKCIA UVEDENÁ V EURÓPSKOM ZATYKAČI

2.1 Trest uložený v neprítomnosti – útek stíhanej osoby – požiadavky v prípade odsúdenia v neprítomnosti

čl. 4a rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV o európskom zatykači

§ 23 ods. 3 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatykacom rozkaze

Článok 4a rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi sa má vykladať v tom zmysle, že vykonávajúci justičný orgán nemôže, ak dotknutá osoba znemožnila svoje osobné predvolanie a osobne sa nezúčastnila na súdnom konaní z dôvodu svojho úteku do vykonávajúceho členského štátu, odmietnuť vykonať európsky zatykač vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia len z toho dôvodu, že nemá záruku, že v prípade odovzdania do členského štátu, ktorý vydal zatykač, bude rešpektované právo na obnovu konania vymedzené v čl. 8 a čl. 9 smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/343 z 9. marca 2016 o posilnení určitých aspektov prezumpcie neviny a práva byť prítomný na konaní pred súdom v trestnom konaní.

(rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 17. decembra 2020 vo veci C-416/20 PPU, T. R.)

Z rozhodnutia

Návrh na začatie konania

Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu čl. 8 a čl. 9 smernice 2016/343 o prezumpcii neviny.

Tento návrh bol podaný v rámci konania o vykonaní európskych zatykačov v Nemecku, z ktorých prvý vydal 7. októbra 2019 v Rumunsku Prvostupňový súd Deva (*Judecătoria Deva*) a druhý vydal 4. februára 2020 Prvostupňový súd Hunedoara (*Tribunalul Hunedoara*) na účely výkonu trestov odňatia slobody, ktoré T. R. uložili rumunské súdy v jeho neprítomnosti.

Skutkový stav a prejudiciálna otázka

Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že nemecký Vyšší krajský súd Hamburg (*Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg*) prejednáva dva EZR vydané rumunskými orgánmi 7. októbra 2019 a 4. februára 2020, ktorých predmetom je odovzdanie T. R., rumunského štátneho príslušníka, na účely výkonu trestov odňatia slobody, ktoré mu v neprítomnosti uložili rumunské súdy. T. R. je aktuálne v extradičnej väzbe v Hamburgu od 31. marca 2020.

T. R. bol prvýkrát právoplatne odsúdený v neprítomnosti rumunskými súdmi za tri trestné činy zastrasovania a jeden trestný čin úmyselného založenia požiaru na trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov a 6 mesiacov a 1 832 dní odňatia slobody, skrátených

o obdobie väzby od 1. januára 2016 do 14. apríla 2017, ako aj ďalších 48 dní za spáchanie trestných činov vydierania a ničenia cudzej veci (recidíva); druhýkrát odsúdený v neprítomnosti na trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov, z ktorých mu zostávajú 2 roky a 4 mesiace, predĺžené o zostatok trestu 1 786 dní uloženého iným rozsudkom za trestné činy členstva v zločineckej skupine, obchodovania s omamnými látkami v súvislosti so zločineckou skupinou, dva trestné činy v oblasti bezpečnosti cestnej premávky a za úmyselné ublíženie na zdraví.

T. R. utiekol v októbri 2018 do Nemecka, aby sa vyhol trestnému stíhaniu, ktoré sa voči nemu začalo v Rumunsku a ktoré vyústilo do vydania rozsudkov uvedených v predchádzajúcom texte.

Na základe žiadosti o informácie rumunské orgány informovali nemeckú Generálnu prokuratúru Hamburg (*Generalstaatsanwaltschaft Hamburg*), že pokiaľ ide o rozsudky vydané v trestnom konaní, ktoré sú predmetom európskych zatykačov zo 7. októbra 2019 a zo 4. februára 2020, stíhanú osobu nebolo možné osobne predvolať na známej adrese jej bydliska v Rumunsku. Z tohto dôvodu bolo na adrese stíhanej osoby v súlade s rumunským právom zakaždým uložené úradné oznámenie, pričom podľa rumunského práva sa oznámenia po uplynutí lehoty 10 dní považujú za doručené. Rumunské orgány ďalej uviedli, že stíhanú osobu v oboch konaniach, v ktorých bola odsúdená, zastupovali na prvom stupni právni zástupcovia, ktorých si vybrala, a v odvolacom konaní právni zástupcovia, ktorých jej z úradnej moci prideliť súdy.

Z EZR, ktorý vydal Prvostupňový súd Deva (*Judecătoria Deva*), ako aj z doplňujúcich informácií poskytnutých 20. mája 2020 vyplýva, že hoci T. R. vedel o súdnom konaní, ktoré voči nemu prebiehalo, nedostavil sa na pojednávanie v prvostupňovom konaní na tento súd ani v odvolacom konaní na Odvolacom súde Alba Iulia (*Curtea de Apel Alba Iulia*), ale keďže vedel o plánovanom konaní na Prvostupňovom súde Deva, splnomocnil právnu zástupkyňu, ktorú si vybral a ktorá ho skutočne obhajovala v prvostupňovom konaní. Počas odvolacieho konania zastupovala T. R. právna zástupkyňa pridelená *ex offio* (*ex offio* znamená z úradnej moci – *pozn. editora*).

Rumunské orgány však odmietli vyhovieť žiadosti nemeckých orgánov o poskytnutie záruk, pokiaľ ide o obnovu dotknutých trestných konaní, keďže T. R. bol právoplatne predvolaný, v dôsledku čoho rozsudky vydané v trestnom konaní nemôžu byť podľa rumunského trestného poriadku preskúmané.

Rozhodnutím z 28. mája 2020 vnútroštátny súd v súlade s uplatniteľnou nemeckou právnou úpravou povolil odovzdanie T. R. do Rumunska v rámci výkonu európskych zatykačov zo 7. októbra 2019 a zo 4. februára 2020. Na tento účel konštatoval, že odovzdanie osoby na účely výkonu trestu je síce v zásade vylúčené, ak sa táto osoba osobne nezúčastnila na pojednávaní v súdnom konaní, v ktorom bola odsúdená, T. R. však znemožnil svoje osobné predvolanie v Rumunsku tým, že utiekol do Nemecka. Navyše, veľmi dobre vedel o konaniach, ktoré voči nemu boli vedené a v ktorých ho zastupoval právny zástupca.

3. OBOJSTRANNÁ TRESTNOSŤ ČINU

3.1 Podmienka obojstrannej trestnosti činu – konanie čiastočne naplňujúce znaky trestného činu podľa práva vykonávajúceho členského štátu

čl. 2 ods. 4 a čl. 4 bod 1 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV o európskom zatykači

§ 4 ods. 3 a 4 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatykacom rozkaze

1. Článok 2 ods. 4 a čl. 4 bod 1 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi sa majú vykladať v tom zmysle, že podmienka obojstrannej trestnosti skutku, upravená v týchto ustanoveniach, je splnená v situácii, keď bol európsky zatykač vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody v súvislosti so skutkami, ktoré sú v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, trestnými činmi, pri ktorých je potrebné, aby skutky zasahovali do právneho záujmu chráneného v tomto členskom štáte, a tieto skutky sú trestné aj podľa práva vykonávajúceho členského štátu, kde však nemusia vykazovať prvok narušenia tohto chráneného právneho záujmu.

2. Článok 2 ods. 4 a čl. 4 bod 1 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV o európskom zatykači sa vzhľadom na čl. 49 ods. 3 Charty základných práv EÚ majú vykladať v tom zmysle, že vykonávajúci justičný orgán nemôže odmietnuť vykonať európsky zatykač vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody v situácii, keď je trest uložený za to, že vyžiadaná osoba spáchala viacero skutkov, ktoré v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, tvoria jediný trestný čin, ale niektoré z týchto skutkov nie sú trestné vo vykonávajúcom členskom štáte.

(rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 14. júla 2022 vo veci C-168/21, K. L.)

Z rozhodnutia

Návrh na začatie konania

Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu čl. 2 ods. 4 a čl. 4 bodu 1 RR o EZR, ako aj čl. 49 ods. 3 Charty základných práv EÚ.

Tento návrh bol podaný v rámci konania o výkone EZR vo Francúzsku, ktorý vydali talianske justičné orgány proti K. L. na účely výkonu trestu odňatia slobody v trvaní dvanásť rokov a šesť mesiacov za trestné činy označené ako ozbrojená krádež v spolupáchatelstve, ničenie a rabovanie, nosenie zbrane a spôsobenie výbuchu zariadenia, ktoré boli spáchané v Janove (Taliansko) v roku 2001.

Skutkový stav a prejudiciálne otázky

Dňa 6. júna 2016 talianske justičné orgány vydali na K. L. EZR na účely výkonu trestu odňatia slobody v trvaní dvanásť rokov a šesť mesiacov, ktorý mu uložil taliansky

Odvolací súd Janov (*Corte d'appello di Genova*) rozsudkom z 9. októbra 2009, pričom trest sa stal vykonateľným 13. júla 2012, keď Najvyšší kasačný súd (*Corte suprema di cassazione*) zamietol kasačný opravný prostriedok.

Tento trest zodpovedal úhrnnému trestu za štyri trestné činy, a to, po prvé, ozbrojená krádež v spolupáchateľstve potrestaná jedným rokom odňatia slobody, po druhé, ničenie a rabovanie potrestané desiatimi rokmi odňatia slobody, po tretie, nosenie zbrane potrestané deviatimi mesiacmi odňatia slobody a, po štvrté, spôsobenie výbuchu zariadenia potrestané deviatimi mesiacmi odňatia slobody.

Pokiaľ ide konkrétne o trestný čin označený ako „ničenie a rabovanie“, v európskom zatykači sú takto opísané okolnosti spáchania tohto činu: „*V spolupáchateľstve s ďalšími, spolu viac ako piatimi osobami, počas účasti na proteste proti samitu G8 sa K. L. dopustil ničenia a rabovania v kontexte, v ktorom z hľadiska miesta a času išlo o objektívne ohrozenie verejného poriadku; viaceré prípady poškodenia mestskej infraštruktúry a verejného majetku, pričom vzniknutá škoda je významná, hoci nebolo možné presne ju určiť, no nie je nižšia ako stovky miliónov lír; poškodenie, rabovanie, zničenie požiarom úverových inštitúcií, automobilov a ďalších obchodných prevádzok s pritažujúcou okolnosťou, ktorou je spôsobenie značnej škody na majetku dotknutým osobám.*“

Podľa informácií poskytnutých Súdnemu dvoru EÚ z rozsudku Odvolacieho súdu Janov (*Corte d'appello di Genova*) z 9. októbra 2009 vyplýva, že v rámci trestného činu „ničenia a rabovania“, upraveného v čl. 419 trestného zákona, bol K. L. potrestaný za sedem skutkov vyplývajúcich z toho istého protiprávneho konania, a to poškodenie mestskej infraštruktúry a verejného majetku, poškodenie a rabovanie staveniska, úplné zničenie priestorov úverovej inštitúcie Credito Italiano SpA, úplné zničenie vozidla Fiat Uno požiarom, úplné zničenie priestorov úverovej inštitúcie Banca Carige SpA požiarom, úplné zničenie vozidla Fiat Brava požiarom, ako aj úplné zničenie a rabovanie supermarketu.

K. L. nesúhlasil so svojím odovzdaním na základe EZR. Francúzsky Odvolací súd Rennes (*Cour d'appel de Rennes*) rozsudkom z 23. augusta 2019 nariadil doplniť vyšetrovanie, najmä predložiť rozsudok Odvolacieho súdu Janov z 9. októbra 2009 a následný rozsudok Kasačného súdu z 13. júla 2012.

Odvolací súd Rennes rozsudkom z 15. novembra 2019 zamietol odovzdanie K. L. z procesných dôvodov. Kasačný súd zrušil tento rozsudok a postúpil vec na Odvolací súd Angers (*Cour d'appel d'Angers*). Odvolací súd Angers rozsudkom zo 4. novembra 2020 na jednej strane zamietol odovzdanie K. L. talianskym orgánom na základe EZR v rozsahu, v akom bol vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody v trvaní desať rokov za trestný čin označený ako „ničenie a rabovanie“, a na druhej strane nariadil doplniť vyšetrovanie, konkrétne aby taliansky justičný orgán spresnil, či má byť trest odňatia slobody na dva roky a šesť mesiacov, ktorý bol uložený za ďalšie tri trestné činy, ktoré sú predmetom EZR, vykonaný vo Francúzsku.

Generálny prokurátor pri Odvolacom súde Angers a K. L. podali proti tomuto rozsudku kasačný opravný prostriedok na Kasačný súd, ktorý podal tento návrh na začatie

4. PROCESNÉ PRÁVA V KONANÍ O EURÓPSKOM ZATYKAČI

4.1 Právo na spravodlivý proces – povinnosť vykonávajúceho justičného orgánu konkrétne a presne overiť, či existujú závažné a preukázané dôvody domnievať sa, že osoba, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, bude v prípade odovzdania vystavená skutočnému riziku porušenia jej základného práva na spravodlivý proces pred nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom

čl. 1 ods. 2 a 3 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV o európskom zatykači

§ 1 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatykačom rozkaze

Článok 1 ods. 2 a 3 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi sa má vykladať v tom zmysle, že pokiaľ vykonávajúci justičný orgán, ktorý má rozhodnúť o odovzdaní osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, má k dispozícii dôkazy preukazujúce existenciu systémových alebo všeobecných nedostatkov v nezávislosti súdnej moci v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, najmä pokiaľ ide o postup vymenovania členov tejto moci, tento orgán môže odmietnuť odovzdať danú osobu:

- v rámci európskeho zatykača vydaného na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúceho pozbavenie osobnej slobody, len ak tento orgán konštatuje, že za osobitných okolností danej veci existujú závažné a preukázané dôvody domnievať sa, najmä vzhľadom na dôkazy poskytnuté touto osobou a týkajúce sa zostavenia rozhodovacieho zloženia, ktoré rozhodlo v jej trestnej veci, alebo vzhľadom na akúkoľvek inú okolnosť relevantnú na účely posúdenia nezávislosti a nestrannosti tohto rozhodovacieho zloženia, že základné právo tejto osoby na spravodlivý proces pred nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, zakotvené v čl. 47 ods. 2 Charty základných práv EÚ, bolo porušené, a
- v rámci európskeho zatykača vydaného na účely vedenia trestných stíhaní, len ak tento orgán konštatuje, že za osobitných okolností danej veci existujú závažné a preukázané dôvody domnievať sa, najmä vzhľadom na dôkazy predložené dotknutou osobou a týkajúce sa jej osobnej situácie, povahy trestného činu, za ktorý je stíhaná, a skutkových okolností, za ktorých bol tento európsky zatykač vydaný, alebo akejkoľvek inej okolnosti relevantnej na účely posúdenia nezávislosti a nestrannosti rozhodovacieho zloženia, ktoré bude pravdepodobne rozhodovať v konaní týkajúcom sa tejto osoby, že táto osoba bude v prípade odovzdania vystavená skutočnému riziku porušenia tohto základného práva.

(rozsudok Súdneho dvora EÚ z 22. februára 2022 v spojených veciach C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, X a Y)

Z rozhodnutia

Návrhy na začatie konania

Návrhy na začatie prejudiciálneho konania sa týkajú výkladu čl. 1 ods. 3 RR o EZR, ako aj čl. 47 Charty základných práv EÚ.

Tieto návrhy boli podané v súvislosti s vykonaním dvoch EZR v Holandsku, pričom prvý EZR vo veci C-562/21 PPU, X, vydal v Poľsku 6. apríla 2021 Krajský súd Lublin (*Sąd Okręgowy w Lublinie*) na účely výkonu trestu odňatia slobody uloženého voči X. Druhý EZR vo veci C-563/21 PPU, Y, vydal tiež v Poľsku 7. apríla 2021 Krajský súd Zielona Góra (*Sąd Okręgowy w Zielonej Górze*) na účely vedenia trestných stíhaní voči Y.

Skutkový stav a prejudiciálna otázka – vec C-562/21 PPU, X

Na holandský vnútroštátny Súd v Amsterdame (*Rechtbank Amsterdam*) bol podaný návrh na vykonanie EZR, ktorý vydal Krajský súd Lublin (*Sąd Okręgowy w Lublinie*) 6. apríla 2021. Tento EZR smeruje k zadržaniu a odovzdaniu poľského štátneho príslušníka na účely výkonu trestu odňatia slobody v rozsahu 2 rokov, ktorý bol dotknutej osobe uložený právoplatným rozsudkom vyhláseným 30. júna 2020 za násilie a hrozbu násilia. Dotknutá osoba nesúhlasila so svojím odovzdaním do Poľska. V súčasnosti je vo vyšetrovacej väzbe v Holandsku, kým vnútroštátny súd rozhodne o tomto odovzdaní.

Vnútroštátny súd uvádza, že nezistil žiaden dôvod, ktorý by mohol brániť tomuto odovzdaniu, s výnimkou toho, ktorého sa týka prejudiciálna otázka, ktorú kladie Súdnemu dvoru EÚ. Tento súd sa domnieva, že od roku 2017 existujú systémové alebo všeobecné nedostatky ovplyvňujúce nezávislosť súdnej moci v členskom štáte, ktorý vydal EZR. Tieto nedostatky, ktoré existovali už v čase vydania EZR, sa odvtedy stále zhoršovali. Podľa vnútroštátneho súdu z tohto dôvodu existuje skutočné riziko, že v prípade odovzdania dotknutej osoby členskému štátu, ktorý vydal zatykač, dôjde k porušeniu jej základného práva na spravodlivý proces, zaručeného v čl. 47 ods. 2 Charty základných práv EÚ. Podľa vnútroštátneho súdu tieto nedostatky ovplyvňujú najmä základné právo na súd zriadený zákonom zaručené týmto ustanovením.

Vnútroštátny súd sa domnieva, že predmetné nedostatky vyplývajú najmä z poľského zákona z 8. decembra 2017, ktorým sa mení zákon o Štátnej súdnej rade a niektoré ďalšie zákony (*Ustawa o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw*; ďalej len „zákon o zmene zákona o Štátnej súdnej rade“), ktorý nadobudol účinnosť 17. januára 2018, a predovšetkým z úlohy zverenej Štátnej súdnej rade (*Krajowa Rada Sądownictwa*) pri vymenovaní členov súdnej moci v Poľsku.

Vnútroštátny súd v tejto súvislosti odkazuje na uznesenie, ktoré prijal v Poľsku Najvyšší súd (*Sąd Najwyższy*) 23. januára 2020, v ktorom sa Najvyšší súd domnieval, že vzhľadom na to, že Štátna súdna rada od nadobudnutia účinnosti zákona o zmene zákona o Štátnej súdnej rade priamo podliehala politickým orgánom, nebola nezávislým orgánom. Tento nedostatok nezávislosti viedol k nedostatkom v postupe vymenovania sudcov. Pokiaľ ide o iné súdy než Najvyšší súd, z tohto uznesenia vyplývalo, že rozhodovacie zloženie súdu nebolo riadne vytvorené v zmysle poľského trestného poriadku

5. DÔVODY ODMIETNUTIA VÝKONU EURÓPSKEHO ZATYKAČA

5.1 Neplnoletí – požiadavka na overenie minimálnej vekovej hranice trestnoprávnej zodpovednosti alebo posudzovanie dodatočných podmienok stanovených právom členského štátu vykonávajúceho európsky zatykač v jednotlivých prípadoch, aby mohol byť neplnoletý v konkrétnom prípade trestne stíhaný alebo odsúdený

čl. 3 bod 3 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV o európskom zatykači

§ 23 ods. 1 písm. c) zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatykačom rozkaze

1. Článok 3 bod 3 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi sa má vykladať v tom zmysle, že vykonávajúci justičný orgán členského štátu musí odmietnuť len vydanie neplnoletých osôb, na ktoré bol vydaný európsky zatykač, ktoré podľa práva vykonávajúceho členského štátu nedosiahli vekovú hranicu potrebnú na to, aby mohli byť trestnoprávne zodpovedné za činy, ktoré sú dôvodom zatykača vydaného na tieto osoby.

2. Článok 3 bod 3 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV o európskom zatykači sa má vykladať v tom zmysle, že na účely rozhodnutia o vydaní neplnoletej osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, musí vykonávajúci justičný orgán len overiť, či dotknutá osoba dosiahla minimálnu vekovú hranicu na to, aby sa mohla vo vykonávacom členskom štáte považovať za trestnoprávne zodpovednú za činy, ktoré sú dôvodom takéhoto zatykača, pričom nemá povinnosť zohľadniť, či sú v prejednávanej veci splnené prípadné dodatočné podmienky týkajúce sa individuálneho posúdenia, ktorými právo tohto členského štátu konkrétne podmieňuje trestné stíhanie alebo odsúdenie neplnoletej osoby za takéto činy.

(rozsudok Súdneho dvora EÚ z 23. januára 2018 vo veci C-367/16, Dawid Piotrowski)

Z rozhodnutia

Návrh na začatie konania

Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu čl. 3 bodu 3 RR o EZR.

Tento návrh bol podaný v rámci konania o výkone EZR v Belgicku, ktorý 17. júla 2014 v Poľsku vydal Okresný súd Białystok (*Sąd Okręgowy w Białymstoku*) na Dawida Piotrowského.

6. OSOBITNÉ OTÁZKY KONANIA

6.1 Určenie príslušných justičných orgánov – rozhodnutie o odložení odovzdania prijaté orgánom, ktorý nemá postavenie vykonávajúceho justičného orgánu – uplynutie lehôt na odovzdanie – ponechanie požadovanej osoby vo väzbe na účely trestného konania v členskom štáte vykonávajúcim európsky zatykač – právo osoby osobne sa zúčastniť súdneho konania

čl. 12 a čl. 24 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV o európskom zatykači

§ 15 a § 16 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatykacom rozkaze

1. Článok 24 ods. 1 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupocho odovzdávania osôb medzi členskými štátmi sa má vykladať v tom zmysle, že rozhodnutie o odložení odovzdania podľa tohto ustanovenia predstavuje rozhodnutie o výkone európskeho zatykača, ktoré musí byť podľa čl. 6 ods. 2 tohto rámcového rozhodnutia prijaté justičným orgánom vykonávajúcim zatykač. Pokiaľ takéto rozhodnutie nebolo prijaté týmto orgánom a lehoty stanovené v čl. 23 ods. 2 až 4 uvedeného rámcového rozhodnutia uplynuli, osoba, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, sa musí v súlade s čl. 23 ods. 5 rámcového rozhodnutia prepustiť.

2. Článok 12 a čl. 24 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV o európskom zatykači, v spojení s čl. 6 Charty základných práv EÚ, sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia tomu, aby osoba, na ktorú bol vydaný európsky zatykač a ktorej odovzdanie orgánom členského štátu vydávajúceho európsky zatykač bolo odložené na účely trestného stíhania, ktoré sa proti nej vedie vo vykonávajúcim členskom štáte, sa má v tomto štáte naďalej ponechať vo väzbe na základe európskeho zatykača počas dotknutého trestného stíhania.

3. Článok 24 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV o európskom zatykači, v spojení s čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Charty základných práv EÚ sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby sa odovzdanie osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, odložilo na účely trestného stíhania, ktoré sa proti nej vedie v členskom štáte vykonávajúcim zatykač, a to len z toho dôvodu, že sa nevzdala svojho práva osobne sa zúčastniť na konaní pred súdom v rámci tohto trestného stíhania.

(rozsudok Súdneho dvora EÚ z 8. decembra 2022 vo veci C-492/22 PPU, C. J.)

Z rozhodnutia

Návrh na začatie konania

Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu čl. 6 ods. 2, čl. 12 a čl. 24 ods. 1 RR o EZR a čl. 6, čl. 47 a čl. 48 Charty základných práv EÚ.

Tento návrh bol podaný v súvislosti s výkonom EZR v Holandsku, ktorý vydal 31. augusta 2021 v Poľsku Krajský súd v Krakove (*Sąd Okręgowy w Krakowie*), na účely výkonu trestu odňatia slobody uloženého C. J.

Skutkový stav a prejudiciálne otázky

Dňa 31. augusta 2021 vydal Krajský súd v Krakove (*Sąd Okręgowy w Krakowie*) EZR proti C. J., poľskému štátnemu príslušníkovi, na účely výkonu trestu odňatia slobody v dĺžke dvoch rokov v Poľsku, ktorý mu bol uložený za trinásť trestných činov spadajúcich do kategórie organizovaná alebo ozbrojená lúpež v zmysle čl. 2 ods. 2 RR o EZR. Z informácií Súdu v Amsterdame (*Rechtbank Amsterdam*) vyplýva, že C. J. zostáva ešte vykonať takmer celý trest uložený za tieto trestné činy. V rámci výkonu tohto EZR tento vnútroštátny súd vzal rozhodnutím z 2. júna 2022 C. J. do väzby. Právoplatným rozhodnutím zo 16. júna 2022 povolil tento súd odovzdanie dotknutej osoby za trestné činy uvedené v tomto EZR.

Súčasne s týmto konaním prebiehalo v Holandsku trestné stíhanie proti C. J. za iný čin, ako sú tie, za ktoré bol vydaný vyššie uvedený EZR. Dňa 15. decembra 2021 Súd v Haagu (*Rechtbank Den Haag*) odsúdil C. J. na pokutu vo výške 360 eur a subsidiárne na odňatie slobody v dĺžke trvania 7 dní za vedenie motorového vozidla bez vodičského preukazu. Tento odsudzujúci rozsudok však nie je právoplatný, keďže dotknutá osoba sa proti nemu odvolala. Pojednávanie pred odvolacím súdom bolo naplánované na november 2022 a rozsudok odvolacieho súdu môže byť ešte predmetom dovolania. Vnútroštátny súd tiež uvádza, že C. J. sa nevzdal svojho práva osobne sa zúčastniť na pojednávaní, ktoré sa budú konať v rámci tohto trestného konania.

Dňa 17. júna 2022 tak prokurátor Okresnej prokuratúry v Amsterdame (*Arrondissementsparket Amsterdam*) požiadal vnútroštátny súd o predĺženie väzby C. J. o tridsať dní, keďže k odovzdaniu dotknutej osoby nemohlo dôjsť v rámci desaťdňovej lehoty z dôvodu „osobitných okolností“. V tejto súvislosti vnútroštátny súd zdôrazňuje na jednej strane, že rozhodnutie o odložení odovzdania prináleží podľa čl. 36 ods. 1 holandského zákona o odovzdávaní osôb (*Overleveringswet*) v spojení s čl. 35 ods. 1 tohto zákona prokurátorovi. Vnútroštátny súd nemá právomoc preskúmať zákonnosť takéhoto rozhodnutia. Na druhej strane, vnútroštátny súd konštatuje, že vo veci, ktorá mu bola predložená, jediným dôvodom, ktorý odôvodňuje podľa holandského práva predĺženie väzby, je odloženie odovzdania. Návrh na predĺženie väzby C. J. teda nevyhnutne vyplýval zo skutočnosti, že prokurátor Okresnej prokuratúry v Amsterdame rozhodol o odložení odovzdania z dôvodu prebiehajúceho trestného konania v Holandsku.

Na návrh prokurátora Okresnej prokuratúry v Amsterdame (*Arrondissementsparket Amsterdam*) totiž môže Súd v Amsterdame (*Rechtbank Amsterdam*) rozhodnúť o ponechaní vyžiadanej osoby vo väzbe, a to vždy na obdobie nepresahujúce tridsať dní, pokiaľ

7. NEČLENSKÉ ŠTÁTY EÚ A EURÓPSKY ZATYKAČ

7.1 Zatykač vydaný justičnými orgánmi štátu, ktorý začal konanie o vystúpení z EÚ

čl. 1 až 31 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV o európskom zatykači

§ 1 až 41 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatykacom rozkaze

Článok 50 Zmluvy o EÚ sa má vykladať v tom zmysle, že samotné oznámenie členského štátu o svojom úmysle vystúpiť z EÚ v súlade s týmto článkom nemá za následok, že v prípade vydania európskeho zatykača na určitú osobu týmto členským štátom musí vykonávajúci členský štát odmietnuť výkon tohto európskeho zatykača alebo jeho výkon odložiť, až kým nebude spresnený právny režim, ktorý bude uplatniteľný v členskom štáte vydávajúcom zatykač po jeho vystúpení z EÚ. Ak neexistujú závažné a preukázané dôvody domnievať sa, že po vystúpení členského štátu vydávajúceho zatykač z EÚ hrozí osobe, na ktorú je tento európsky zatykač vydaný, že bude zbavená práv priznaných Chartou základných práv EÚ a rámcovým rozhodnutím Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi, nemôže vykonávajúci členský štát odmietnuť výkon toho istého európskeho zatykača, pokiaľ je členský štát vydávajúci zatykač členom EÚ.

(rozsudok Súdneho dvora EÚ z 19. septembra 2018 vo veci C-327/18 PPU, R. O.)

Z rozhodnutia

Návrh na začatie konania

Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu čl. 50 Zmluvy o EÚ a RR o EZR.

Tento návrh bol podaný v rámci výkonu dvoch EZR na území Írska, ktoré vydali súdy Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska na R. O.

Skutkový stav a prejudiciálne otázky

Na R. O. vydali súdy Spojeného kráľovstva dva EZR, ktoré zaslali Írsku.

Prvý zatykač, vydaný 27. januára 2016, sa týka vraždy a úmyselného podpaľačstva, ktoré mali byť spáchané 2. augusta 2015. Druhý, vydaný 4. mája 2016, sa týka znásilnenia, ku ktorému malo dôjsť 30. decembra 2003. Za každý z týchto skutkov je možné uložiť trest odňatia slobody na doživotie.

R. O. bol zadržaný a vzatý do väzby v Írsku 3. februára 2016. Od tohto dňa je naďalej vo väzbe v tomto členskom štáte na základe dvoch európskych zatykačov, ktoré naňho boli vydané.